

ustuda ja temina peale lota, — tohho piinimedust ja sedda veel meie päivil, kus ni paljo Jummalas ja sealisko eslo öppetusti rahva seffa täisvatafesse, peab veel nisuggust furrati sisse usko leida oslema? tohoh! — loera föma aeg. —

Wadder, ollesid sa tulnud ja näinud, kuidas Pawel nüüd omma jutlusega Simo tantsitas, Töönno aedas äeri peale. Simul sai wimaks ni passa, et Pea suitses, nago jussla lattel tälmaga turro peäl. Siim läks ennast one jahhutama, agga ei tulnud ennam tagasti. Pawel hüdis tagga järel: Head teed, wi paljo terwist wanna furratise tee ristide peale, ja tulleta mese, et ta sulle närtude asjemele läksid hankende ette murretseks, siis saaksid ommeti middagi. Siim ei lausnud sannagi, läts ni, mis püsii woldid vitsujid.

Bärrast ütles Pawel: Oh! mis nutto väert halle luggo se on, et ristiünnimised veel mrie aial nisugguse häbbematta ebba-uusjuga ennast rojastawad; Jummalas hällastago nende peale, neid on meie külas teist veel, kes nago Siim mötlewad, et need, kes Jummalat posludes, ussinaste, truukses moistussega omma maad harriwad ja karja kasvatawad, ja Jummalas önnistussega omma leiba tännoga woiwad sää, peawad jo seit wölliud (uöiad) oslema, ehk middagi teadmata.

Selle peale läks Pawel kambri, töi sannuga öllut ja ütles: „Wenmad rüpame selle pahhandusse peale märga, aiaune rinnust alla pole, jo seäst wimaks välja vaitub.”

Bärrast acasime veel mõnne suggusi juttusid, mis ma sulle praego tärimatta jättan, laegeb Juumal meid veel selle mulla peäl ellada, ehk juhtume siis tullevatte pärade sees selle fosko, siis voime jälle jutto aeda.

Agga wadder, mis ma piddin tüsima, mis sa arwad Pawli ja Töönno pöllu harrimisse visist? tas sunnis mitte järel katjuda? Ma ollin minnewa näddala Romeldi Jaguga tons, ja tunned tedda meest kül, wa' förwa eslamise mees. Meil tuli jut pöllu ussist, ta ütles, et tal sedda wigga mitutel aedal egga tänuarvo fa ei olnud; ta rälis just nisamuna, tui Pawel ja Töönno pöllu harrimisest. Et nisuggust tarvilist aega kolme tössise mehhhe täest ühete wissi kuulsin; tuli muul warsi se mötte, sedda wadderile õrra räida. Sa tead wadder, mul on fa uattuse pöllu maad, kül tännarva ruggi lotust surest posse, us sõi õrra, ma tahha Pawli ja Töönno jutto järel katjuda, te sa kuida arwad, egga sa ommeti pahhaks ei panne, et ma fest sulle könnelesin.

Jutto jatkufk.

Tuhka Matsi poeg Mihkel olli passo paslega pois. Mats piddas neid üksi tublik mehhels, kes hea passo palgega. Mats olli tulnud, et lihha föminne peab passufs teggema. Et ta nüüd südamest sowis, et ta poeg tublik mehhels saaks, läks ta Judi lihthonikko jure omma Mihklist pojiks passuma, kus tedda arwas